

Înșelarea OZN

O perspectivă creștin-ortodoxă
asupra extratereștrilor

PR. SPYRIDON BAILEY

Traducere din limba engleză, note și anexe de
DRAGOȘ DÂSCĂ

Colecția *Apologetica*

Seria *Studii*

6

Carte tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2023

Cuprins

I. Un martor de încredere	9
II. Relatările din perioada modernă despre extraterestri	15
III. Răspunsul guvernului și al armatei	29
IV. O mușamalizare convenabilă?	49
V. SETI	57
VI. Carl Sagan și Pământul lipsit de importanță	63
VII. Viața pe Pământ	75
VIII. Teoria evoluției	91
IX. NASA	103
X. Întâlniri de aproape	117
XI. Jacques Vallée	129
XII. Ființe interdimensionale	141
XIII. Steven Greer și dezvoltările sale	151
XIV. Carl Gustav Jung	161
XV. Ocultism, Vatican și salvatori extraterestri	169
XVI. Duhul literaturii și al filmelor științifico-fantastice	181
XVII. Adevărul despre cei ce înșală omenirea	195
CONCLUZII	209

Anexe la ediția în limba română:

1. Numele lui Iisus Hristos îi alungă pe extraterestri:	
Mărturii	217
i. Mărturia Părintelui Cleopa Ilie	217
ii. Mărturii din Apus	218
iii. Izvoare suplimentare	220

2. Demonul „Lam” zugrăvit în 1919 de ocultistul Aleister Crowley – prototipul imaginii extraterestrului în cultura modernă	222
3. Robotul din filmul <i>Metropolis</i> (1927)	223
4. Harta aparițiilor OZN (1906-2014)	224

Capitolul I

UN MARTOR DE ÎNCREDERE

În ajunul Anului Nou din 1978, un cuplu se afla în mașină împreună cu fiica lor de treisprezece ani, îndreptându-se către o petrecere de familie în Rotherham, în nordul Angliei. Trecuseră de periferia orașului Sheffield mergând pe un drum cu puține case. Seara de abia se lăsase, dar cerul de decembrie se înnegrise deja; lipsa luminii din clădiri sau al luminilor stradale accentua întunericul nopții. În timp ce parcurgeau o porțiune lungă și dreaptă de drum mărginită de câmpuri de ambele părți, au văzut ceva înaintea lor, în depărtare. Copila de atunci, care acum are cincizeci și șase de ani, continuă relatarea:

Am văzut o lumină aurie în fața noastră. Tatăl meu a glumit că arată ca un OZN și am râs cu toții. Pe măsură ce mașina înainta, priveam cum [acea lumină] se apropie, iar tata a încetinit pentru a o putea observa mai bine. În timp ce lumina se îndrepta încet spre noi, ne-am oprit la marginea drumului, toți fiind acum foarte tăcuți. A continuat să vină în direcția noastră până când s-a oprit la vreo douăzeci de metri depărtare de noi și a rămas așa, plutind în aer. Nu-mi venea să cred cât de mare era acel obiect, mai mare decât un autobuz cu etaj; stătea nemișcat în aer lângă noi. Avea forma unui trabuc, un trabuc auriu fără capete sau striații, complet neted, dar era solid. Lăsase în urmă o dâră lungă, aurie, care se întindea până în locul de unde apăruse. Chiar dacă era auriu, nu arăta fantomatic; părea un obiect real. Îmi amintesc că mă uitam când la mama, când la tata. Trebuia să fiu sigură că se uitau la același lucru pe care îl vedeam și eu; dacă aș fi fost singură, m-aș fi îndoit că vedeam așa ceva sau aș fi crezut că avem halucinații, atât era de incredibil... Se uitau, evident, la același lucru de pe cer, amândoi cu gura căscată și în tăcere. Până la urmă, a trebuit să-i întreb dacă și ei văd obiectul în formă de trabuc pe care îl vedeam eu și au dat din cap fără să scoată

un cuvânt. După câteva secunde, tata a întins mâna să apese mânerul ușii pentru a ieși din mașină, dar l-am rugat să stea cu noi, ceea ce a și făcut.

Au mai trecut câteva secunde înainte ca obiectul să se îndepărteze de noi încet și în tăcere. Apoi a accelerat și a dispărut foarte repede. Îmi amintesc că am fost uimită de modul în care distanța dintre el și sol nu s-a schimbat, ca și cum urma o cale dreaptă și prestabilită. Nu am simțit cu adevărat frică sau groază, ci doar un enorm sentiment de uimire la vederea unui obiect atât de ciudat, încât nu puteam înțelege.

Îmi spuneam că ceea ce se afla în fața mea în niciun caz nu putea fi făcut de oameni, era mai presus de posibilitățile tehnologice ale timpului nostru. Nu a stârnit în noi vreo emoție deosebită și, acum, privind în urmă după atâția ani, pot spune că nu m-a afectat în vreun fel. Nu am fost niciodată interesată de așa ceva și faptul că am fost martoră la cele de mai sus nu m-a făcut să vreau să aflu mai multe despre ele [despre OZN-uri]. Pur și simplu mi s-a părut un eveniment straniu.

Pe măsură ce se îndepărta, ne-am dat seama că o mașină oprise în spatele nostru, dar după ce obiectul a dispărut, nu am ieșit să vorbim cu ei. Tata tocmai pornise mașina și am intrat din nou pe drumul asfaltat, îndreptându-ne spre petrecere. Când am ajuns, mama le-a spus tuturor că am văzut un OZN și toți au râs de ea. Toată noaptea am fost ținta glumelor tuturor și tata nu a mai menționat aceasta niciodată.

Două zile mai târziu, în ziarele din țară au apărut relatări despre faptul că mai mulți oameni văzuseră OZN-ul. Când a început noul trimestru și a trebuit să mă întorc la școală și le-am povestit tuturor ce văzusem, toți m-au batjocorit îngrozitor, astfel că nu am mai vorbit despre acest eveniment niciodată. Am tăcut timp de patruzeci de ani, dar am păstrat un articol de ziar într-o cutie.*

Încep cartea cu această relatare, care seamănă atât de mult cu nenumărate alte experiențe descrise de martorii OZN-urilor, pentru că este a soției mele. Auzim relatări despre experiențe ciudate și adeseori suntem suspicioși: punem la îndoială onestitatea povestitorului, ba ne întrebăm chiar dacă sunt sănătoși psihic. Am împărtășit acest tip de scepticism și am căutat explicații pentru a da deoparte astfel de afirmații. Dar confruntat cu cineva în care

---

* Vezi fotocopia articolului la p. 13.

am încredere absolută, îmi dau seama că există, într-adevăr, o experiență autentică în spatele acestor relatări. Un martor credibil pentru mine este suficient pentru a mă convinge, însă, pentru alții, mărturia soției mele este doar o povestire familiară despre ceva inexplicabil. Prin urmare, sunt necesare mai multe dovezi pe care voi încerca să le ofer.

Într-o zi, soția mea a văzut că citeam *Orthodoxy and the Religion of Future* [*Ortodoxia și religia viitorului*], de părintele Serafim Rose*. După ce a citit-o și ea, mi-a povestit despre experiența prin care trecuse și mi-a arătat vechiul articol de ziar decupat (pe care îl reproducem mai jos). În articol, reporterul spune că „mii de oameni au relatat autorităților că au observat nave spațiale pe cer în ajunul Anului Nou”. Aduagă că „mărturiile despre OZN-uri provin chiar și din locuri mai îndepărtate, precum Cornwall și regiunile montane din Scoția”. Martorii au relatat despre nave uriașe, inclusiv obiectul în formă de trabuc văzut de soția mea și de familia ei. Alte detalii precum traseul lung de vapori menționat de soție au fost descrise de mulți oameni. Părintele Serafim și-a scris cartea în anii 1970, iar subiectul tratat de el este doar un capitol dintr-o lucrare care acoperă mai multe alte subiecte. Odată cu publicarea recentă de către guvernul Marii Britanii a documentelor sale oficiale și de Marina SUA a imaginilor despre care se susține că sunt OZN-uri, am decis în 2020 să cercetez mai în amănunt și să încerc să înțeleg ce se află în spatele fenomenului. Pe măsură ce studiam subiectul, deveneam tot mai convins de acuratețea interpretării părintelui Serafim Rose și am decis că este nevoie de o prezentare mai detaliată.

Materialul care acoperă acest subiect este aproape inepuizabil: articole, site-uri web, cărți, documentare și serii întregi de programe de televiziune. În fiecare zi, există cel puțin două emisiuni despre OZN-uri sau extraterestrești în cadrul programelor rețelei SKY TV în Marea Britanie. Dar, cu puține excepții, perspectiva creștină ortodoxă lipsește, și astfel se ajunge la concluzii bazate pe gândirea materialistă, ocultă sau eretică. De fapt, există numeroase scrieri ale Bisericii care ne sprijină în abordarea cu discernământ

---

* În română: Ieromonah Serafim Rose, *Ortodoxia și religia viitorului*, trad. Mihaela Grosu, Tipografia Centrală, Chișinău, 1995. [n.tr.]

a fenomenului OZN și, de asemenea, ne ajută să înțelegem cum ar trebui să ne raportăm la el.

Sunt conștient că, pentru mulți adepți ai mitului extraterestrilor, perspectiva din această carte este incomodă. Cu toate acestea, avem dovezi solide pentru a susține că ne confruntăm cu două fenomene care au loc în paralel și că cei responsabili pentru unul dintre ele îl folosesc pe celălalt ca acoperire și paravan pentru activitățile lor. Are loc o amăgire, o înșelare reală orchestrată de cei care vor să își ascundă faptele de publicul larg. S-a creat astfel o mare confuzie, în special în rândul celor care explică toate relațiile despre OZN-uri sau contactul direct cu ele ca fiind fie un fenomen, fie celălalt: voi încerca să demonstrez că această abordare este greșită și are rolul de a ne face vulnerabili la înșelare.

Așadar, să revenim la chestiunea martorului de încredere. După cum am spus, am certitudinea că se întâmplă ceva real, că nu avem de-a face doar cu mărturii mincinoase sau cu oameni care caută atenție, deși acesta este adevărul în unele situații. Pornesc de la mărturia soției mele.

Prin urmare, primul meu obiectiv, înainte de a aprofunda detaliile, caracteristicile, efectele și pericolele fenomenului OZN, este să prezint dovezi care să vă convingă că vorbim despre ceva ce nu poate fi respins ca fantezie. Apoi vom lua în considerare natura în schimbare a fenomenului de-a lungul istoriei recente și modul în care concepțiile și ipotezele culturale din diferite vremuri au modelat interpretarea a ceea ce se întâmplă. Vom observa, de asemenea, modul în care fenomenul este folosit de agențiile militare și cum ideea existenței extraterestrilor* s-a dovedit convenabilă pentru acestea. Sper să vă conving că opinia modernă despre așa-ziii extraterestri care ne vizitează de pe alte planete este deosebit de nocivă și mai mult decât un mit: este o înșelare.

---

* Prescurtat și ET. [n.tr.]

Capitolul II

RELATĂRILE DIN PERIOADA MODERNĂ

DESPRE EXTRATEREȘTRI

Dovezile despre martori de încredere care au văzut lucruri inexplicabile pe cer sunt coplesitoare. Timp de aproape optzeci de ani (ceea ce este adesea descris ca fiind perioada observărilor moderne), martorii oculari au oferit relatări despre experiențele lor, care includ detalii foarte asemănătoare. Începând cu 1945 s-au desfășurat cel puțin două investigații militare majore în Statele Unite și una la fel de amplă realizată de guvernul francez. Rezultatele acestor investigații nu au fost dezvăluite pe deplin și, după cum vom vedea, există o mulțime de dovezi care sugerează că fenomenul OZN este de natură paranormală și mai presus de expertiza celor care îl cercetează.

Narațiunea oficială despre OZN-uri a început în 1933, când ziarele scandinave au publicat articole despre apariția unor așa-numite „nave fantomă”. În același an, au fost înregistrate câteva relatări și în Marea Britanie, iar martorii oculari au descris avioane ciudate care se învârteau deasupra solului la mică înălțime, adesea în condiții de zbor nefavorabile, emițând fascicule puternice de lumină, ca și cum ar căuta ceva. Rezultatul a fost că, pe data de 28 decembrie 1933, Unitatea Aeriană 4 din cadrul armatei suedeze a început o investigație pentru a afla ce se întâmplă în spațiul lor aerian. Anul următor, generalul-maior Reuterswaerd a dat o declarație în presa suedeză în care afirma:

Am consemnat multe relatări de la oameni credibili care conțin observații asemănătoare despre enigmaticul corp zburător.

Întrebarea este ce sau cine sunt ei și de ce invadează spațiul nostru aerian?¹

În ciuda eforturilor armatei suedeze, misterul nu a fost nicio dată elucidat. La 1 februarie 1934, ziarul *The Times* a raportat că unul dintre aceste obiecte a survolat Londra timp de două ore, fiind observat de mulți martori. Gravitatea evenimentului nu poate fi subestimată: patru zile mai târziu, subsecretarul de stat al Forțelor Aeriene Regale [RAF]*, Sir Philip Sassoon, a fost nevoit să facă o declarație despre acesta în Camera Comunelor, susținând că probabil a fost o navă aparținând RAF, în ciuda faptului că RAF nu avea voie să permită avioanelor sale să zboare la mai puțin de 1.524 m deasupra Londrei. De asemenea, evenimentele raportate se petrecuseră adesea în condiții extrem de nefavorabile pentru avioane.

Pe 25 februarie 1942, a fost raportat un obiect deasupra orașului Los Angeles, ceea ce a dus la folosirea tunurilor antiaeriene de către forțele terestre, fiind trase aproape 1.500 de proiectile. Aceasta se întâmpla la doar trei luni de la atacul de la Pearl Harbor și mulți oameni se aflau încă sub șocul evenimentelor. Au fost declanșate sirenele de raid aerian, iar orașul și-a stins luminile. Niciun avion al forțelor aeriene americane nu a fost trimis să intercepteze atacul și, potrivit *Herald Express*, mii de oameni au privit obuzele explodând fără efect pe lângă ceea ce plutea deasupra orașului. În cele din urmă, obiectul s-a îndreptat încet spre zona de coastă; martorii spun că a parcurs 32 de kilometri în douăzeci de minute și apoi a dispărut. Ancheta ulterioară s-a concretizat într-un raport trimis președintelui Franklin Roosevelt în care se spunea că probabil a fost un fel de aeronavă, dar nu se putea explica de ce nu a fost doborâtă de tirurile tunurilor antiaeriene. Se spune că evenimentul a provocat o mare panică în rândul populației din Los Angeles și s-a raportat că mai mulți oameni au murit de atac de cord.

---

¹ John Keel, *Mystery Aeroplanes Of The 1930s I*, FSR, vol. 16, nr. 3, 1970, pp. 10-3.

* *Royal Air Force*. Vom folosi în continuare acest acronim. [n.tr.]

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost consemnate multe rapoarte ale echipajelor aeriene aliate despre obiecte mici, sferice, care zburau în jurul lor în timp ce efectuau bombardamentele. Cea mai mare parte a observărilor au avut loc între 1943 și 1944 și erau atât de dese încât echipajele au denumit acele obiecte *Foo Fighters*. Posibilitatea ca germanii să fi dezvoltat o nouă tehnologie a fost luată în serios de oficialii militari, iar în 1943, generalul-locotenent Massey a condus o echipă britanică pentru a investiga ce anume văzuseră piloții. S-a ajuns la concluzia că, din moment ce nu avusese loc nicio vătămare sau interferență cu avioanele aliate, acestea trebuie să fie o formă de operațiune psihologică inamică. Massey și-a dat seama, în cele din urmă, că echipajele germane se confruntă cu aceleași fenomene și că germanii înșiși au deschis o anchetă în acest sens. Obiectele mici se comportau ca și cum mișcarea lor era controlată, apropiindu-se de aeronave, zburând alături de ele și apoi îndepărtându-se cu mare viteză.

În 1946, au fost raportate mii de relatări despre așa-numitele „rachete fantomă” în Finlanda, Norvegia, Suedia și Danemarca. Ulterior, în multe alte țări, inclusiv în Grecia și Italia, au fost înregistrate relatări asemănătoare. Obiectele au fost descrise ca având formă de rachetă și făcând manevre pe care nicio aeronavă cunoscută nu le putea înfăptui. Din nou, în Suedia s-au înregistrat cele mai multe cazuri, ceea ce a făcut ca Ambasada Statelor Unite din această țară să trimită Washingtonului o telegramă, pe 11 iulie 1946, în care se afirma:

De câteva săptămâni, au apărut numeroase rapoarte despre rachete ciudate asemănătoare rachetelor care au fost văzute în spațiul aerian suedez și finlandez. Una dintre ele a aterizat pe o plajă de lângă Stockholm fără a provoca pagube și, potrivit presei, fragmentele sunt acum studiate de autoritățile militare. Oamenii de știință locali, la prima inspecție, au declarat că ar conține o substanță organică. Rachetele observate nu scoteau niciun sunet și păreau să se prăbușească rapid pe pământ. Însă nu urma niciun sunet de explozie. Suedezii mărturisesc că nu cunosc originea lor.

Statul major suedez a descris situația ca fiind extrem de periculoasă și au fost făcute declarații publice care sugerau că probabil

sovieticii testau o armă nouă.² Suedia a cerut asistența Marii Britanii și a Statelor Unite pentru a elucida evenimentele strării, dar tot nu s-a putut găsi o explicație. În cele din urmă, statul major norvegian a dat ordin ca niciun ziar norvegian să nu mai raporteze despre ceea ce se întâmplă, în speranța de a reduce anxietatea publicului.³ Pe data de 6 septembrie 1946, *Daily Telegraph* a publicat o fotografie a unuia dintre obiecte care dezvăluia că entitatea sau nava necunoscută se afla mai degrabă înlăuntrul traseului flăcării decât înaintea acesteia, ceea ce a condus autoritățile suedeze la concluzia că era o formă de tehnologie necunoscută. Chiar și după ce au respins multe mărturii drept fenomene naturale, suedezii au recunoscut că peste două sute dintre obiectele raportate au putut fi, de fapt, urmărite pe radar.

În același an, pe 5 septembrie, prim-ministrul grec Tsaldaris a recunoscut public că pe cerul Macedoniei și Salonicului au fost văzute multe obiecte neidentificate⁴, iar o echipă de oameni de știință greci a primit sarcina să le explice. Conducătorul anchetei era respectatul profesor inginer Paul Santorini (proiectantul siguranței pentru bomba atomică folosită la Hiroshima). La 24 februarie 1967, Santorini s-a adresat Societății Grecești de Astronautică și a spus despre anchetă următoarele:

Am ajuns repede la concluzia că [acele obiecte] nu erau rachete. Dar, înainte de a putea face ceva în acest sens, armata, după ce s-a consultat cu oficiali străini, a ordonat oprirea anchetei. Oamenii de știință străini au venit în Grecia pentru discuții secrete cu mine.⁵

Ulterior, când cercetătorul ufolog Raymond Fowler l-a contactat pe profesorul Santorini pentru a confirma această declarație despre care citise în ziarele vremii, Santorini nu numai că a confirmat-o, dar a spus că el crede că „în ceea ce privește chestiunea

² Citat în *The New York Times*, 13 august 1946.

³ Eveniment consemnat în *The Daily Telegraph*, 22 august 1946.

⁴ În *The Daily Telegraph*, 6 septembrie 1946.

⁵ Raymond Fowler, *UFOs: Interplanetary Visitors*. Exposition Press, New York, 1974, pp. 105-6.

OZN, o perdea menită să păstreze secretul a fost trasă peste întreaga lume”⁶.

Unul dintre cele mai faimoase incidente din istoria OZN-urilor a fost cel de la Roswell, New Mexico, din 1947. Pe 2 iulie, numeroși martori au susținut că au văzut un disc strălucitor pe cer îndreptându-se spre nord-vest. Martorii susțin că obiectul s-a prăbușit la aproximativ 120 km nord de Roswell, unde un fermier pe nume William Brazel, împreună cu fiul și fiica sa, a găsit epava. Cazul a stârnit întotdeauna suspiciuni cu privire la implicarea guvernului din pricina a ceea ce s-a întâmplat după ce Brazel a contactat autoritățile. Maiorul Jesse Marcel, un ofițer de informații din cadrul Biroului de Informații 509 *Bomb Group* de la Comandamentul Forțelor Aeriene Roswell a fost trimis să recupereze rămășițele pe care le-ar fi putut găsi, iar comandamentul a emis o declarație semnată de ofițerul său superior, colonelul William Blanchard, care spunea că a fost găsită epava unui disc zburător. S-a dat ordinul de a fi trimis la Wright Field (Dayton, Ohio), într-un bombardier B-29, tot ceea ce fusese recuperat, pentru examinare ulterioară. Generalul Roger Ramey a preluat rapid conducerea operațiunii și a ordonat tuturor celor implicați să nu ofere alte informații reporterilor.

În timp ce o a doua declarație era emisă presei, în care se susținea că epava nu era altceva decât un balon meteorologic, locul accidentului a fost epurat de orice fragment care a putut fi găsit și totul a fost ținut sub pază armată la Wright Field. Maiorul Marcel a fost izolat de public timp de o săptămână după incident, dar mai târziu a spus că o anumită bucată din epavă nu a putut fi îndoită și nu au putut lăsa urme pe ea nici măcar când s-au folosit cio-cane.⁷ Marcel era un pilot cu 468 de ore de luptă activă, cu multe medalii primite pentru doborârea avioanelor germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Însă acum autoritățile susțineau că nu putea face deosebire între un balon meteorologic și un obiect zburător sub formă de disc care se prăbușise... Ulterior a fost înaintat la gradul de locotenent-colonel și a fost repartizat într-un program special de arme, sugerându-se astfel că integritatea lui

⁶ Citat în *The Sydney Sun*, 25 februarie 1967.

⁷ Charles Berlitz și William Moore, *The Roswell Incident*, Grosset & Dunlap, New York, 1980, pp. 67-72.

nu a fost pusă sub semnul întrebării de superiorii săi. În ciuda afirmațiilor altor persoane că a existat un al doilea loc al accidentului și că acolo au fost găsite cadavre, Marcel a respins întotdeauna acest lucru și a spus că nu a văzut vreo dovadă în acest sens.

Una dintre personalitățile interesate de incidentul de la Roswell a fost fizicianul nuclear Stanton Friedman, care a intervievat nouăzeci și două de persoane implicate în presupusul accident, dintre care treizeci pretindeau că au fost martori direcți. Friedman a continuat să scrie și să dezbată fenomenul OZN până în zilele noastre și și-a dedicat site-ul web personal expunerii a ceea ce el consideră că este adevărul despre ce s-a întâmplat în realitate la Rosewell. Zece dintre intervievații lui Friedman au susținut că obiectul de la Roswell nu este de origine terestră și mulți au susținut că evenimentul a fost mușamalizat de guvern.⁸

Adeseori, relatările despre OZN-uri vin în valuri, cum s-a întâmplat în anul 1952, când au fost înregistrate atât de multe, încât Agențiile de Securitate ale Forțelor Armate (o versiune a Agenției Naționale de Securitate la vremea sa) au trimis rapoarte către șefii de stat major ai corpurilor de armată unite și către CIA.⁹ Numărul relatărilor a atins apogeul când, pe data de 19 iulie, OZN-urile au fost văzute deasupra capitalei Washington DC de multe echipe ale companiilor aeriene, iar obiectele au fost urmărite pe radar de Controlul Traficului Aerian de pe Aeroportul Național Washington. Piloții au afirmat că au văzut acele obiecte zburând cu aproximativ 160.93 km pe oră înainte de a dispărea la viteze incredibile. În 1985, a fost emis, în cele din urmă, un raport de informații al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite [USAF] cu referire la apariția OZN-urilor deasupra Washingtonului în data de 26 iulie 1952. În acesta se afirmă:

Numere variabile (până la 12 simultan) de ținte neidentificate de Centrul de Control al Traficului Aerian [ARTC] – raza radar a Aeroportului Național Washington. Operatorii radar au spus că este posibil să fi fost și alte ținte neidentificate de aparate în afara zonei

---

⁸ Site-ul lui Friedman este stantonfriedman.com.

⁹ De exemplu, raportul clasificat al Departamentului Diviziei Informaționale al Forțelor Aeriene [Department of the Airforce Staff Message Division], HQ USAF, AFOIN-23, 16 iulie 1952.

lor de control. Toți membrii echipajului ARTC au insistat asupra faptului că ecourile radar erau autentice. În ultimele luni, ecouri radar au fost semnalate din când în când, dar niciodată atât de multe, într-un interval atât de lung.¹⁰

Au urmat și alte valuri de relatări, cum ar fi în 1965, când specialiști militari din forțele navale și aeriene aparținând SUA au raportat că ziarele sud-americane vorbesc despre numeroase apariții ale farfuriilor zburătoare. Ofițerii au raportat, de asemenea, despre mărturii ale echipajului de zbor, cum ar fi piloții avionului LAN 904 al companiei Chilean National Airlines pe 6 septembrie. Căpitanul avionului, Marcelo Cisternas, a urmărit un OZN aproape un sfert de oră, susținând că emitea constant culori intense și schimbătoare.

Astfel de observări multiple au continuat, precum cele din Brazilia, în 1973, și în 1986, când Centrul de Apărare din Brazilia a ajuns la cel mai înalt nivel de alertă, ecranele radarelor fiind copleșite de semnale provenind de la numeroase obiecte neidentificate ce provocau perturbări majore în traficul aerian obișnuit. Trei avioane *Tiger* au fost trimise din Sao Paulo și s-a raportat că au urmărit obiecte strălucitoare care își tot schimbau culorile, dar erau prea rapide pentru a putea fi interceptate. Președintele Braziliei, Jose Sarney, a decis să dea publicului știrea despre aceste fenomene, iar ministrul Forțelor Aeriene, brigadierul Otavio Julio Moreira Lima, i-a asigurat pe reporteri, în cadrul unei conferințe de presă, că radarul brazilian nu a funcționat defectuos și că tot ce a fost detectat era real.

În întreaga lume s-au înregistrat atât de multe valuri de mărturii încât ar ocupa prea mult spațiu pentru a le enumera aici.¹¹ Cercetătorii au început să descopere tipare acolo unde au fost observate acele entități, precum numărul mare înregistrat deasupra statului Puerto Rico începând cu 1987, și, drept urmare, au fost formulate tot felul de teorii fanteziste: de la existența unor baze

---

¹⁰ Raportul FBI redactat de V.P. Keay și adresat lui A.H. Belmont, 29 iulie 1952.

¹¹ Pentru o listă detaliată, vezi cartea lui Timothy Good, *Above Top Secret*, Grafton Books, Londra, 1989.